

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/84/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622200464
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5622200464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Vladimíra Topoľančíka, v spore žalobkyne: H. Z., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX Y. XXX, právne zastúpená JUDr. Dušanom Jančim, advokátom, so sídlom D. XXX, XXX XX Z. H., proti žalovanej: C. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX Y. XXX, zastúpená JUDr. Annou Járošovou, advokátkou, so sídlom X. S. XXX/XX, XXX XX Z. H., o vypratanie nehnuteľnosti, odstránenie stavieb, náhradu škody a zdržaní sa ďalších zásahov do vlastníckeho práva, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 21C/8/2022-92 zo dňa 30. júna 2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 21C/8/2022-92 zo dňa 30. júna 2022 potvrdzuje.

Žalovaná má voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanej priznal voči žalobkyni nárok na ich náhradu v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (výrok II.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou zo dňa 09.02.2022 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanej vypratania nehnuteľnosti - pozemku registra „C“ parcely č. 648, o výmere 224 m², zastavaná plocha a nádvorie, nachádzajúceho sa v k. ú. Y., obec Y., okres Z. H., zapísaného na liste vlastníctva (ďalej len „LV“) č. XXX tak, že z neho odstráni suché WC z drevených latiek a kôľňu na drevo z drevených latiek, ktoré sa nachádzajú na tomto pozemku, ako aj obsah týchto stavieb a tiež odstráni hnuťelné veci nachádzajúce sa na pozemku, a to najmä starú sedáciu súpravu, bicykel, plechovú vaňu a drevené palety, ako aj natiiahnuté drôty, resp. oceľové laná, ktoré majú upevniť vyššie uvedené drobné stavby a uvedie tento pozemok do pôvodného stavu, t. j. zatrávni daný pozemok na svoje náklady a domáhala sa tiež uloženia povinnosti žalovanej zdržať sa akýchkoľvek ďalších zásahov do predmetného pozemku. Svoju žalobu žalobkyňa skutkovo odôvodnila tým, že je výlučnou vlastníčkou pozemku registra „C“ parcely č. 648, v k. ú. Y., t. j. dotknutého pozemku, čo vyplýva zo zápisu v katastri nehnuteľností, keď zároveň poukázala aj na výsledok konania vedeného na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 21C/29/2019. Žalovaná v minulosti bez súhlasu a vedomia žalobkyne ako vlastníčky dotknutého pozemku vybuďovala na jeho hranici drevené oplotenie a neskôr si na tomto pozemku postavila aj suché WC z drevených dosiek, drevenú kôľňu na drevo a osadila na ňom aj iné hnuťelné veci. Žalovaná ani na základe výziev žalobkyne ako vlastníčky pozemku tieto stavby a veci z predmetnej nehnuteľnosti neodstránila, čím žalobkyni bráni v jej užívaní.

3. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe poukázala na skutočnosť, že dotknutý pozemok dlhodobo užívala aj so svojím manželom, t. č. už nebohým C. B., na základe kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi manželom žalovanej a neb. H. J., ktorému C. B. zaplatil dohodnutú kúpnu cenu vo výške 6.000,- Kčs. Vznik zmluvy žalovaná datovala k roku 1981, odkedy s manželom predmetný pozemok nepretržite užívali, starali

sa oň a platili z neho i daň z nehnuteľnosti. Od tohto času až do roku 2017, kedy žalobkyňa podala žalobu vo veci Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 4C/8/2017 o vypratanie nehnuteľnosti voči manželovi žalovanej. Drevené WC, kôlna a oplotenie boli vybudované v roku 1981 a neskôr v roku 1990, teda pred nadobudnutím predmetného pozemku žalobkyňou v roku 2016. Konanie vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 21C/29/2019, (od ktorého žalobkyňa opiera svoj nárok), skončilo zamietnutím žaloby žalobcu, t. j. nebohého manžela žalovanej, proti žalobkyni o určenie vlastníckeho práva z dôvodu absencie naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Napriek tomu, že predmetná kúpna zmluva nebola uzavretá v súlade so zákonom, žalovaná prezentovala názor, že nadobudla vlastnícke právo k spornej nehnuteľnosti vydržaním, a to s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018.

4. V rámci žalobnej repliky žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že v konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 21C/29/2019 bola zamietnutá žaloba o určenie, že dotknutý pozemok patrí do dedičstva po neb. C. B. - manželovi žalovanej. Nebohý C. B. vedel, resp. bez primeraných okolností musel vedieť o svojom právnom omyle, ktorý spočíval v nesplnení zákonných podmienok platných v roku 1981 na prevod nehnuteľného majetku, keď uzatvorená kúpna zmluva nebola registrovaná na štátnom notárstve. O tejto skutočnosti svedčí aj potvrdenie Miestneho národného výboru vo Y. zo dňa 16.10.1980, v ktorom sa uvádza, že slúži ako doklad pre štátne notárstvo. Z toho vyplýva, že ak C. B. vedel, že kúpna zmluva nebola registrovaná na štátnom notárstve, hoci podľa zákona mala byť a musel vedieť aj to, že sa nestal vlastníkom v zmysle zákona, v dôsledku čoho nemohol byť dobromyseľným držiteľom spornej nehnuteľnosti. Rovnako nemohla byť jej dobromyseľným držiteľom ani jeho manželka C. B., t. j. žalovaná, ktorá sa navyše v kúpnej zmluve nespomína ani ako kupujúca. Pokiaľ žalovaná argumentovala tým, že C. B. uhradil za predmetný pozemok i miestnu daň z nehnuteľnosti v obci Y., táto skutočnosť ešte nepreukazuje jeho vlastníctvo k tomuto pozemku. Daň z nehnuteľnosti totiž môže platiť aj užívateľ pozemku bez ohľadu na dobromyseľnosť a dokonca ju môže platiť aj úplne cudzia osoba, bez ohľadu na právny vzťah k nehnuteľnosti.

5. Žalovaná v žalobnej duplike zotrvala na svojej predchádzajúcej argumentácii. Nesúhlasila s tvrdením protistrany, že by potvrdenie MNV vo Y. zo dňa 16.10.1980 bolo dôkazom toho, že nebohý C. B. mal vedomosť o povinnosti registrácie zmluvy štátnym notárstvom. Toto potvrdenie len deklaruje to, že jej manžel C. B. odkúpil od H. J. záhradu, a nie aj drevený rodinný dom. Žalovaná zdôraznila, že v označenom potvrdení nie je uvedené, že doklad bol vyhotovený za účelom registrácie kúpnej zmluvy. Vlastnícke právo žalovanej k spornej nehnuteľnosti sa odvíja od bezpodielového spoluvlastníctva manželov, keďže v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy manželstvo medzi ňou a jej manželom C. B., označeným v zmluve ako kupujúcim, trvalo.

6. Za nesporné považoval súd prvej inštancie všetky relevantné tvrdenia sporových strán, pretože tieto neboli účinne popreté protistranou a súd ich ďalej považoval podľa § 186 ods. 2 CSP za zistený skutkový stav, bez ďalšieho dokazovania, s poukazom na zásadu hospodárnosti sporového konania podľa čl. 17 základných princípov CSP. Konkrétne z nesporných skutkových tvrdení sporových strán vyplynulo, že niekedy v období rokov 1979 až 1981 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi H. J. prezývaným ako „K.“, nar. XX.XX.XXXX, ako predávajúcim a C. B., nar. XX.XX.XXXX (manželom žalovanej) ako kupujúcim, ktorá zmluva bola spísaná rukou, teda v písomnej podobe, avšak následne nebola zaregistrovaná na štátnom notárstve (v rozpore s § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka), pričom predmetom tejto zmluvy pritom bola kúpa nehnuteľnosti - pozemku registra „C“ parcely č. 648, o výmere 224 m², zastavaná plocha a nádvorie, nachádzajúca sa v k. ú. Y., obec Y., okres Z. H., ktorá je zapísaná na liste vlastníctva č. XXX. Po uzatvorení tejto kúpnej zmluvy sa (minimálne) C. B. ujal držby tohto pozemku, pričom tento pozemok užíval a držal nepretržite a súčasne bez toho, aby bol niekým v tejto držbe a užívaní rušený najmenej do 01.01.1992. Z potvrdenia MNV vo Y. zo dňa 16.10.1980, vyplynulo, že C. B. odkúpil od H. J. len záhradu o rozlohe 224 m², a nie aj drevený rodinný dom, a že toto potvrdenie sa vydáva menovanému na jeho žiadosť ako doklad na štátne notárstvo. Taktiež nebolo sporné, že C. B. zomrel v roku XXXX, ani to, že sporný pozemok nebol predmetom vyporiadania BSM, v rámci dedičského konania po nebohom C. B.. Rovnako nebolo sporné, že predmetný pozemok je v katastri nehnuteľností zapísaný v prospech žalobkyne ako jeho výlučnej vlastníčky, ani to, že C. B. zaplatil za tento pozemok H. J. kúpnu cenu v sume 6.000,- Kčs.

7. Následne prvoinštančný súd konštatoval, že žalobkyňa si v rámci žaloby uplatnila voči žalovanej štyri rôzne čiastkové nároky (bez toho, aby ich nejako právne kvalifikovala), a to: 1/ nárok na vypratanie pozemku od hnuťelných vecí žalovanej (niektoré z nich žalobkyňa aj demonštratívne vymenovala), ktorý možno právne kvalifikovať ako nárok podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ako formu reivindikačnej žaloby vo vzťahu k nehnuteľnosti), 2/ nárok na „vypratanie“ pozemku v

zmysle odstránenia dvoch stavieb (WC a kôľňa) patriacich žalovanej, ktorý súd právne kvalifikoval ako nárok na odstránenie neoprávnených stavieb na cudzom pozemku podľa § 135c ods. 1 Občianskeho zákonníka, 3/ nárok na uvedenie pozemku do pôvodného (zatrávneného) stavu, ktorý súd kvalifikoval ako nárok podľa § 442 ods. 3 Občianskeho zákonníka na náhradu škody uvedením pozemku do pôvodného stavu, ktorá škoda mal vzniknúť žalobkyni porušením povinnosti žalovanej neužívať tento pozemok žalobkyne (§ 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka), a 4/ nárok na ochranu pred každým iným zásahom do vlastníckeho práva žalobkyne k tomuto pozemku než je zadržovanie veci podľa § 126 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ako formy zapieracej žaloby.)

8. Citujúc ustanovenia § 126 ods. 1, § 134 ods. 1, § 135c ods. 1, § 420 ods. 1, § 442 ods. 3 a § 872 ods. 6 Občianskeho zákonníka pristúpil súd prvej inštancie primárne ku skúmaniu aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v spore, ktorú v rámci svojej procesnej obrany namietala žalovaná. Pri riešení tejto prejudiciálnej otázky nakoniec dospel konajúci súd k záveru, že žalobkyňa nie je vlastníčkou pozemku, s následkom zamietnutia podanej žaloby. V rámci úvah vedúcich k danému záveru poukázal na judikát R 86/2001, v zmysle ktorého je možné údaje katastra nehnuteľností považovať za hodnoverné a záväzné, až kým nie je preukázaný ich opak (dôkazom opaku), pričom súd sa môže pri posudzovaní predbežnej otázky vlastníctva k pozemku odchyliť od stavu zapísaného v katastri nehnuteľností. V danom prípade nebolo sporné, že v bližšie nešpecifikovanom čase v období rokov 1979 až 1981 došlo k uzatvoreniu kúpnej zmluvy medzi H. J., nar. XX.XX.XXXX, prezývaným „K.“ ako predávajúcim a C. B., nar. XX.XX.XXXX (manželom žalovanej) ako kupujúcim, ktorá zmluva bola spísaná rukou, teda v písomnej forme a do súčasnosti sa nezachovala, pričom nebola zaregistrovaná na štátnom notárstve a nemohlo tak dôjsť podľa ust. § 134 ods. 2 Občianskeho zákonníka k nadobudnutiu tohto pozemku do vlastníctva C. B., resp. do bezpodielového spoluvlastníctva manželov C. B. a C. B., t. j. žalovanej. Nebolo tiež sporné, že minimálne C. B. najneskôr od roku 1981 najmenej do 01.01.1992 sporný pozemok nepretržite užíval a staral sa oň, čím bola splnená podmienka minimálnej desaťročnej nepretržitej držby pozemku podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 01.01.1992. Pri spornej otázke dobromyseľnosti držby dotknutého pozemku vychádzal okresný súd z rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR (v napadnutom rozsudku nesprávne uvedené ako rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - poznámka odvolacieho súdu) sp. zn. 28Cdo 2070/2007. Na základe zisteného skutkového stavu mal konajúci súd preukázané, že po uzatvorení kúpnej zmluvy niekedy v období od roku 1979 do roku 1981 C. B. (manžel žalovanej) ako kupujúci zaplatil H. J. ako predávajúcemu za tento pozemok kúpnu cenu 6.000,- Kčs a následne sa ujal držby tohto pozemku, pričom minimálne do 01.01.1992 sa o tento pozemok staral a nebol nikým v tejto držbe rušený. Už len z týchto okolností vonkajšieho sveta teda bolo možné vyvodiť záver o existencii jeho vnútorného presvedčenia, že mu tento pozemok patrí (jeho dobrú vieru ako podmienku oprávnenej držby), ktorá nakoniec viedla k vydržaniu tohto pozemku do bezpodielového spoluvlastníctva C. B. a žalovanej. V danej súvislosti okresný súd tiež poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018, v zmysle ktorého pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby, t. j. takom výklade, ktorý rešpektuje podstatu inštitútu vydržania a neprípustne ho neobmedzuje, treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že vec nadobudol poctivým spôsobom, pričom pri tomto posudzovaní nie je rozhodujúce, či držiteľ splnil zákonné podmienky, pretože za poctivý spôsob nadobudnutia veci je potrebné považovať aj také nadobudnutie veci, ktoré je v súlade s dobrými mravmi a pre posúdenie tohto, či išlo o nadobudnutie veci v súlade s dobrými mravmi je rozhodujúce to, či držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, a nie je dôležité, či zmluva bola uzatvorená v súlade so zákonom, t. j. či bola uzatvorená v písomnej forme, resp. či bola zaregistrovaná na štátnom notárstve. V danom prípade C. B. ako kupujúci uzatvoril písomnú kúpnu zmluvu, pričom za pozemok zaplatil predávajúcemu kúpnu cenu a následne ho nikým nerušene a nepretržite užíval po dobu aspoň 10 rokov, teda pozemok nadobudol poctivým spôsobom a hoci pritom nedodrжал jasné znenie vtedy účinného zákona, ktoré vyžadovalo pre nadobudnutie vlastníctva k prevádzanému pozemku registráciu zmluvy o prevode na štátnom notárstve, bolo napriek tomu možné urobiť záver o jeho subjektívnom presvedčení (dobrej viere) pri tejto držbe, že mu daný pozemok patrí, keďže pre poctivé nadobudnutie, ktoré zakladá takéto presvedčenie postačuje naplnenie podmienky súladu s dobrými mravmi (a nie aj súladu so zákonom). V konaní vedenom na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn.: 21C/29/2019 vychádzal súd ešte z pôvodnej, prekonanej judikatúry, a preto neobstoja námietky žalobkyne smerujúce k záverom vysloveným súdom v označenom konaní ako argumentácia pre aktuálne sporové konanie.

9. Ďalej súd prvej inštancie poukázal na zmeny zákonnej úpravy týkajúcej sa inštitútu vydržania, pričom na základe novely Občianskeho zákonníka účinnej od 01.01.1992 je možné započítať fyzickej osobe do vydržacej doby aj dobu nepretržitej a oprávnenej držby pozemku aj za obdobie pred

01.01.1992. U nebohého C. B. a jeho manželky C. B. (žalovanej) bolo preto možné k 01.01.1992 hovoriť o vydržaní pozemku do BSM.

10. K námietke žalobkyne o tom, že potvrdenie Miestneho národného výboru vo Y. zo dňa 16.10.1980 malo preukazovať, že C. B. vedel, že kúpna zmluva musí byť registrovaná na štátnom notárstve, konajúci súd uviedol, že toto potvrdenie preukazuje len to, že C. B. musel vedieť o určitej forme ingerencie štátneho notárstva v súvislosti s kúpnyimi zmluvami pri prevode nehnuteľností. Je však otázne, či si bol C. B. vedomý toho, že registrácia kúpnej zmluvy na štátnom notárstve je podmienkou nadobudnutia vlastníctva (a teda nejde len o zápis, ktorý má len evidenčné, resp. deklaratórne účinky). Následne, keďže podľa § 130 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 01.01.1992 platí, že pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená, vznesená námietka nebola spôsobilá vylúčiť dobromyseľnosť, resp. oprávnenosť držby u C. B. v období od roku 1979 (resp. 1981) do 01.01.1992. Námietku žalobkyne týkajúcej sa nemožnosti považovať žalovanú za výlučnú vlastníčku dotknutej nehnuteľnosti považoval okresný súd za čiastočne pravdivú, ktorá však bola pre rozhodnutie v tomto spore irelevantná. Relevantný dôvodom pre zamietnutie žaloby v prejednávanej veci bolo to, že žalobkyňa nie je vlastníčkou sporného pozemku, a že tak nie je aktívne vecne legitimovaná na podanie žaloby, a to bez ohľadu na to, či je žalovaná je alebo nie je jeho vlastníčkou alebo spoluvlastníčkou.

11. Záverom súd prvej inštancie odôvodnil svoj procesný postup na pojednávaní konanom dňa 30.06.2022. Vzhľadom na to, že žalobkyňa bola na pojednávanie súdom riadne predvolaná a bola jej zachovaná zákonná lehota na prípravu na pojednávanie, keď súd nepovažoval za potrebné vykonanie dôkazu výsluchom žalobkyne a za súčasnej absencie žiadosti žalobkyne konať v jej prítomnosti, nebol dôvod, aby súd nezačal pojednávanie aj v neprítomnosti žalobkyne, aj napriek ústnemu oznámeniu zástupcu žalobkyne na začiatku pojednávania, že žalobkyňa, ktorá pôvodne ani neplánovala prísť na pojednávanie sa naň nakoniec dostaví. Následne po vstupe žalobkyne do pojednávacej miestnosti preto okresný súd pokračoval v prejednaní veci aj v jej prítomnosti.

12. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že priznal v spore úspešnej žalovanej voči žalobkyni nárok na ich náhradu v celom rozsahu.

13. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, že odvolací súd jej žalobe v celom rozsahu vyhovie; alternatívne sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

14. Odvolateľka namietala, že súd prvej inštancie sa nedostatočne vysporiadal s prezentovanými skutočnosťami a nesprávne posúdil skutkový stav, keď prejudiciálne ustálil, že žalobkyňa nie je vlastníčkou dotknutého pozemku a preto nemá nárok na jeho vypratanie. Rovnako nesúhlasila ani so záverom konajúceho súdu o dobromyseľnosti držby spornej nehnuteľnosti nebohým C. B. (manželom žalovanej). Keďže C. B. kúpnu zmluvu po jej uzatvorení nezaregistroval na štátnom notárstve, reálne tak z právneho hľadiska nedokončil nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetu kúpy. Menovaný tak splnil len zákonom stanovenú dĺžku držby spornej nehnuteľnosti ako jednu z podmienok vydržania. Ako formalistický a zjednodušujúci sa odvolateľke javí názor okresného súdu, podľa ktorého by bolo na preukázanie vydržania vlastníckeho práva k nehnuteľnosti potrebné len preukázanie zaplatenie kúpnej ceny kupujúcim, bez relevance splnenia ďalších zákonom stanovených podmienok inštitútu vydržania. Podľa názoru odvolateľky v neprospech dobromyseľnosti nebohého C. B. v súvislosti s držbou dotknutého pozemku svedčí skutočnosť, že menovaný vedel o svojej zákonnej povinnosti registrovať kúpnu zmluvu pre nadobudnutie vlastníckeho práva k spornej nehnuteľnosti. Hoci sa jedná o právny omyl, jeho vedomosť o takomto omyle dokazuje nedobromyseľnosť držby, keďže vedel o tom, že sa nestal a nemohol stať vlastníkom predmetu kúpy. Napokon odvolateľka nesúhlasila ani so záverom okresného súdu, že pre zamietnutie jej žaloby stačí zistenie toho, že žalobkyňa nie je vlastníčkou dotknutej nehnuteľnosti, bez následného zistenia jej vlastníka. Aktuálne je ako vlastníčka spornej nehnuteľnosti zapísaná na liste vlastníctva žalobkyňa, ktorá je preto aktívne vecne legitimovaná aj na podanie žaloby o jej vypratanie.

15. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu navrhla, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Súčasne si uplatnila voči žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Uviedla, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozsudkom prvoinštančného súdu. Predmetom podanej žaloby je vypratanie nehnuteľnosti. Takúto žalobu môže podať len skutočný vlastník nehnuteľnosti. V danom prípade preto okresný súd postupoval správne, keď primárne zisťoval aktívnu vecnú legitimáciu žalujúcej sporovej strany a následne po zistení, že v katastri zapísaná osoba (žalobkyňa) nie je vlastníčkou dotknutej nehnuteľnosti, žalobu z dôvodu absencie vecnej legitimácie zamietol. Žalobkyňa v tomto súdnom konaní nespochybnila ani nepoprela, že vedela o tom, akým spôsobom nadobudol nebohý C. B. predmetný pozemok od pôvodného vlastníka H. J., ani to, že C. B. predmet kúpy dlhodobo užíval spoločne aj s manželkou C. B. (žalovanou), a ani to, že manželia B. pôvodnému vlastníkovi (H.

J.) za predmetný pozemok poctivo zaplatili, starali sa oň ako o svoj, platili zaň daň z nehnuteľností a nikto ich v tejto dobromyseľnej držbe nerušil. Napriek tomu, že kúpna zmluva medzi nebohým C. B. a H. J. nebola platne zaregistrovaná na štátnom notárstve, podľa názoru žalovanej a rovnako aj zo záverov súdu prvej inštancie vyplýva, že v posudzovanom prípade došlo k vydržaniu sporného pozemku do bezpodielového spoluvlastníctva nebohého C. B. a žalovanej, keď konajúci súd správne poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018. Žalovaná sa nestotožnila ani s tvrdeniami žalobkyne týkajúcimi sa vydaného potvrdenia MNV vo Y. dňa 16.10.1980, ktorého účel žalovaná objasnila vo svojich predchádzajúcich podaniach v spore a ktoré správne vyhodnotil i súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí.

17. Žalobkyňa v rámci odvolacej repliky nesúhlasila s vyjadrením žalovanej, ktoré označila v celom rozsahu za účelové a nesprávne. Poukázala na rozhodnutie vo veci vedenej na Okresnom súde Liptovský Mikuláš pod sp. zn. 21C/29/2019, ktorým bola zamietnutá žaloba o určenie, že dotknutá nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohom C. B.. Menovaný spolu so svojou manželkou (žalovanou) vedeli (resp. mali vedieť) o právnom omyle, keď nespĺnili zákonom stanovené podmienky na prevod nehnuteľného majetku a nemohli sa tak stať dobromyseľnými nadobúdateľmi sporného pozemku. Nepravdivé sú aj tvrdenia žalovanej o vydržaní pozemku od svojho manžela, keďže táto nemala právny dôvod na základe ktorého by mohla započítať svoju držbu. Ak by aj bola žalovaná účastníčkou zmluvy, (čo však žiaden z dôkazov nepreukazuje), jedná sa rovnako o neospravedliteľný právny omyl ako v prípade nebohého C. B., t. j. o nespĺnenie podmienky registrácie zmluvy na štátnom notárstve, o ktorej menovaný a žalovaná vedeli alebo bez primeraných okolností a opatrnosti museli vedieť. Rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 nie je v aktuálne posudzovanom prípade použiteľné, keďže toto vychádzalo z iného skutkového stavu, než bol zistený v tomto spore. Žalobkyňa naďalej zotrvala na svojich predchádzajúcich tvrdeniach. Opätovne akcentovala najmä nemožnosť vylúčenia vlastníctva niekoho iného (v danom prípade žalobkyne) bez toho, aby bol za vlastníka predmetu sporu určený niekto iný.

18. Ďalšie podania sporových strán v tomto odvolacom konaní súdu neboli produkované.

19. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

21. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že žalobkyňa sa vo svojom odvolaní nestotožnila so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie prezentovanými v napadnutom rozhodnutí.

22. Primárne odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Zároveň dáva odvolací súd do pozornosti, že právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci okresný súd svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou; prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

23. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalobkyne formulovanú v jej opravnom prostriedku, pričom v zmysle princípu neúplnej apelácie sa nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľky za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP). Prípadná ďalšia argumentácia

uvedená vo vyjadreniach strán sporu nie je pre rozhodovanie odvolacieho súdu relevantná (§ 365 ods. 3 CSP).

24. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalobkyne týkajúcou sa postupu okresného súdu v súvislosti s vysporiadaním a následným posúdením skutkového stavu. Tak ako uviedol okresný súd v odsekoch 7. až 9. odôvodnenia napadnutého rozsudku, všetky relevantné skutkové tvrdenia produkované v konaní žalobkyňou aj žalovanou boli nesporné. Zároveň tieto skutkové tvrdenia, o ktorých hodnovernosti konajúci súd nemal pochybnosti, tvorili dostatočný podklad pre rozhodnutie o predmete prejednávaneho sporu.

25. V podstate jediná relevantná odvolacia argumentácia žalobkyne smeruje proti právnemu posúdeniu veci, keď súd prvej inštancie v rámci svojich prejudiciálnych úvah dospel k záveru, že zo strany nebohého manžela žalovanej C. B., prípadne aj zo strany samotnej žalovanej C. B. (ako jeho manželky - v rámci bezpodielového spoluvlastníctva manželov), boli splnené všetky zákonom predpísané podmienky pre platné vydržanie dotknutej nehnuteľnosti, ktorej vypratania (okrem iného) sa žalobkyňa vo svojej žalobe domáha.

26. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolateľka vo svojom oprávnom prostriedku vyčítala okresnému súdu, že pri svojom rozhodovaní tohto sporu nevychádzal z ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že súčasťou všetkých okolností, na ktoré je pri dobromyseľnosti držby brať zreteľ, sú aj ťažiskové právne formy. Pri jej aplikácii by totiž konajúci súd jednoznačne dospel k záveru o nedobromyseľnosti držby C. B., pretože menovaný vedel o svojom právnom omyle, ktorý spočíval v nesplnení zákonných podmienok na prevod nehnuteľného majetku v roku 1981 a to uzatvorenie zmluvy a jej následná registrácia na štátnom notárstve v zmysle vtedy platného ustanovenia § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prvoinštančný súd však svoje rozhodnutie založil nenáležite na argumentácii Ústavného súdu Slovenskej republiky prezentovanej v náleze sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018.

27. K úvahe odvolateľky o tom, že nebohý C. B. (manžel žalovanej) nebol dobromyseľný, a preto nemohol vydržať spornú nehnuteľnosť z dôvodu absencie registrácie kúpnej zmluvy na štátnom notárstve odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukazuje, na aktuálnu rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky v tejto otázke, ktorého úvahy boli prezentované už spomínanom náleze sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 (parafrázované v odôvodnení napadnutého rozsudku napr. v odseku 24).

28. Ústavný súd Slovenskej republiky v odôvodnení označeného rozhodnutia (pozri napr. jeho body 44., 48., 50. a 53. až 58. citované ďalej) ako najvyššia súdna autorita prezentoval nasledovný právny názor: „44. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa okolo roku 2010 rozhodnutiami sp. zn. 4 Cdo 283/2009 (R 73/2015), 4 Cdo 361/2012 (R 74/2015), 5 Cdo 49/2010, 3 Cdo 97/2009, 3 M Cdo 7/2010, 3 M Cdo 8/2010 a sp. zn. 6 M Cdo 5/2010 priklonil k právnemu názoru, že súčasťou všetkých okolností, na ktoré je pri dobromyseľnosti potrebné brať zreteľ, sú aj ťažiskové právne formy. Podľa R 73/2015 oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá nebola registrovaná štátnym notárstvom v zmysle zákona č. 95/1963 Zb. o štátnom notárstve a o konaní pred štátnym notárstvom (notársky poriadok) v znení neskorších predpisov. Podľa R 74/2015 oprávneným držiteľom nehnuteľnosti, ktorý je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že je jej vlastníkom, nemôže byť ten, kto do jej držby vstúpil za účinnosti Občianskeho zákonníka v znení do 31. decembra 1991 na základe zmluvy o prevode nehnuteľností, ktorá nebola uzatvorená v písomnej forme.

48. Treba ďalej uviesť, že z už označených rozhodnutí najvyššieho súdu (bod 44) nijako nevyplýva, na základe akých úvah došlo k pomerne radikálnej zmene judikatúry pri posudzovaní otázky nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, a to v porovnaní so skoršou judikatúrou (body 41 a 42).

50. Ústavný súd je toho názoru, že za ústavne konformný treba považovať skorší výklad, ktorého podstata vyplýva z veci sp. zn. 3 Cdo 117/94 (publikovaného pod R 44/96 - poznámka odvolacieho súdu).

53. V danej veci odvodzoval sťažovateľ dobromyseľnosť držby od ústnej kúpnej zmluvy z roku 1975 a od následnej, taktiež ústnej darovacej zmluvy. Vzhľadom na to, že v kritickom čase zákon obligatórne predpisoval písomnú formu právnych úkonov týkajúcich sa prevodu nehnuteľností, čo bolo všeobecne

známe a dlhodobo sudmi judikované, krajský súd v napadnutom rozsudku dospel k záveru o nedostatku dobromyseľnosti sťažovateľa, ktorý mal vedieť, že vlastnícke právo v skutočnosti nenadobudol pre nedodržanie písomnej formy zmluvy o prevode spornej nehnuteľnosti.

54. Podľa názoru ústavného sudu pri výklade, ktorý si osvojil krajský súd, by nebolo možné považovať sťažovateľa za dobromyseľného držiteľa ani vtedy, keby kúpna zmluva z roku 1975 a následná darovacia zmluva boli uzavreté v písomnej podobe. Vyplýva to zo skutočnosti, že zákon v kritickom čase vyžadoval k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnosti popri písomnej forme právneho úkonu spravidla aj (okrem prípadu prevodu nehnuteľnosti do tzv. socialistického vlastníctva) jej registráciu vtedajším štátnym notárstvom. Registrácia mala konštitutívny význam a vlastnícke právo sa nadobúdalo momentom registrácie.

55. Na základe uvedeného možno konštatovať, že sťažovateľ by mohol byť dobromyseľným držiteľom iba za predpokladu, že nehnuteľnosť nadobudol registrovanou písomnou zmluvou, o ktorej by však neskôr vyšlo najavo, že je z nejakých zákonných dôvodov neplatná. Ak by sa tak stalo už po uplynutí 10-ročnej doby držby, potom by sťažovateľ mohol byť považovaný za dobromyseľného držiteľa, ktorý by takto splnil podmienky nadobudnutia vlastníctva vydržaním.

56. Ústavný sud zdôrazňuje, že taký výklad § 134 v spojení s § 130 Občianskeho zákonníka, ktorý vo svojich dôsledkoch v značnom rozsahu a podstatným spôsobom vylučuje možnosť nadobudnutia vlastníckeho práva k pozemku vydržaním, treba považovať jednoznačne za neprípustne reštriktívny, nerešpektujúci podstatu a zmysel zákonného inštitútu vydržania, a teda za ústavne neakceptovateľný.

57. Ústavný sud konštatuje, že špecifiká sťažovateľovej veci a dĺžka uplynutého času vyvažujú nedôslednosť týkajúcu sa formálnych náležitostí prevodu a držba tak môže byť považovaná za oprávnenú. Možno dodať, že napriek tomu, že v predmetnej veci získal sťažovateľ na základe ústnej zmluvnej dohody pozemok, ktorý mal v dlhodobej nerušenej a pokojnej držbe, nie sú prítomné signály zneužitia inštitútu vydržania, napr. nedôveryhodné dokumenty či svedectvá.

58. Ďalej považuje ústavný sud za podstatné zdôrazniť, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby treba skúmať, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec poctivým spôsobom nadobudol. Nemôže byť teda rozhodujúce, že pritom nesplnil zákonné podmienky. Za poctivý spôsob nadobudnutia veci treba považovať také nadobudnutie, ktoré je v súlade s dobrými mravmi. Spravidla je preto rozhodujúce, že držiteľ za držanú vec zaplatil dohodnutú sumu, prípadne poskytol iné dohodnuté plnenie, alebo preukázateľne išlo o dar ako bezodplatné plnenie.“

29. Pokiaľ odvolateľka vo svojom oprávnom prostriedku namietala, že v označenom prípade sa jednalo o rozdielny skutkový stav než je stav zistený v aktuálne prejednávanom spore, keďže sa jednalo o namietanú dobromyseľnosť nadobúdateľa z dôvodu absencie písomnej formy kúpnej zmluvy, a nie z dôvodu absencie evidencie kúpnej zmluvy na štátnom notárstve, odvolací súd dáva do pozornosti primárne odseky 54. a 55. odôvodnenia vyššie citovaného rozhodnutia Ústavného súdu, z ktorých vyplýva aplikovateľnosť jeho právnych úvah aj v tomto súdnom spore. Rovnaký právny názor ako bol uvedený v náleze sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 prezentoval

Ústavný súd Slovenskej republiky aj v ďalšej svojej rozhodovacej činnosti, a to v náleze č.k. III. ÚS 468/2022-43 zo dňa 24.11.2022, ktorý posudzoval skutkovo identický prípad aký je aktuálne aj predmetom prieskumu odvolacieho súdu v tomto spore. V označenom rozhodnutí Ústavný súd riešil otázku vydržania nehnuteľnosti nadobudnutej kupujúcim v roku 1973 na základe písomnej kúpnej zmluvy, ktorá však následne nebola registrovaná vtedajším štátnym notárstvom. V konkrétnostiach Ústavný súd SR rovnako ako v bode 58. nálezu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 akcentoval, že pri ústavne konformnom výklade dobromyseľnosti držby je potrebné skúmať, s ohľadom na špecifiká tej-ktorej sporovej veci, či držiteľ mohol byť objektívne presvedčený o tom, že držanú vec nadobudol poctivým spôsobom, t. j. takým, ktorý je v súlade s dobrými mravmi (napr. zaplataenie kúpnej ceny). Nemôže byť teda rozhodujúce, že držiteľ pritom nesplnil zákonné podmienky registrácie kúpnej zmluvy o prevode nehnuteľností vtedajším štátnym notárstvom.

30. V nálezoch Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018 a č. k. III. ÚS 468/2022-43 zo dňa 24.11.2022 došlo tak k zmene dovtedajšej súdnej praxe (prezentovanej aj napr. v náleze samotného Ústavného sudu SR sp. zn. II. ÚS 432/2014), keď otázka nedodržania zákonného ustanovenia upravujúceho prevod vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam stranami zmluvy automaticky bez ďalšieho nezakladá neospravedliteľný právny omyl držiteľa, ktorý by popieral dobromyseľnosť jeho držby veci. Ústavný súd teda preferuje taký výklad § 134 Občianskeho zákonníka, ktorý podporuje zákonnú intenciu uviesť do súladu dlhodobý faktický stav nepretržitej držby oprávneným držiteľom (ktorý je po stanovenú dobu objektívne presvedčený o svojom domnelom vlastníckom práve) so stavom vlastníckym. A contrario, výklad, ktorý túto možnosť vylučuje, resp. ju obmedzuje podstatným spôsobom, nemôže byť považovaný za ústavne konformný. Zároveň Ústavný súd vylúčil Najvyššiemu

súdu Slovenskej republiky, že z jeho neskoršej judikatúry (označenej v bode 44. odôvodnenia nálezu sp. zn. II. ÚS 484/2015 zo dňa 14.11.2018) nijako nevyplýva, na základe akých úvah došlo k pomerne radikálnej zmene pri posudzovaní otázky nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vydržaním, a to v porovnaní so skoršou judikatúrou.

31. Nadväzne okresný súd správne uzavrel, že neobstojí ani argumentácia žalobkyne týkajúca sa rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 21C/29/2019, ktorým prvoinštančný súd zamietol žalobu o určenie, že dotknutá nehnuteľnosť patrí do dedičstva po nebohom C. B. (manželovi žalovanej), keďže primárnym dôvodom zamietnutia žaloby v uvedenom spore bola absencia naliehavého právneho záujmu žalobkyne C. B. na požadovanom určení. V danej súvislosti odvolací súd uvádza, že absencia naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení je prvoradým dôvodom, pre ktorý žaloba nemôže obstať. V prípade, že prvoinštančný súd dospeje k záveru, že žalobca nemá naliehavý právny záujem na požadovanom určení, bez ďalšieho rozhodne o zamietnutí žaloby. Ak súd zamietla určovaciu žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je vylúčené, aby súčasne žalobu preskúmal po vecnej stránke. Preto akákoľvek ďalšia argumentácia súdu, o tom, že vo svojom rozhodnutí uviedol aj druhotný dôvod pre zamietnutie žaloby nemá žiadnu právnu relevanciu (pozri bod 25. odôvodnenia napadnutého rozsudku).

32. V aktuálne prejednávanom spore riešil súd prvej inštancie ako prejudiciálnu otázku vydržania dotknutej nehnuteľnosti neb. C. B., resp. aj žalovanou ako jeho manželkou (keďže predmetný pozemok bol kúpený počas trvania manželstva). Na základe zisteného skutkového stavu dospel okresný súd k správne záveru, že C. B. a jeho manželka C. B. (žalovaná) splnili všetky zákonom stanovené predpoklady vydržania spornej nehnuteľnosti podľa ust. § 130 v spojení s ust. § 134 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v rozhodnom čase. Žalobkyňa vo svojom odvolaní v tejto súvislosti prezentovala rovnakú argumentáciu ako v štádiu prvoinštančného konania. Okresný súd sa s námietkami žalobkyne v predmetnej časti dôsledne a správne vysporiadal, keď svoje právne úvahy jasným a zreteľným spôsobom prezentoval v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd sa s touto jeho argumentáciou stotožnil a preto v konkrétnostiach poukazuje na jeho odseky 24. až 27.

33. Žiada sa dodať, že preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 205/2009 zo dňa 29.06.2010). Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania (teraz strany sporu) v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Účastník konania, ktorý je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti (záväzku), má pasívnu legitímáciu. Vecná legitímácia sa na začiatku konania tvrdí. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca žaluje osobu, ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd žalobu zamietne so záverom o nedostatku pasívnej vecnej legitímácie žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom pasívnej vecnej legitímácie je iný subjekt, ktorého ale žalobca za žalovaného neoznačil (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 214/2011 zo dňa 18.01.2012).

34. Neobstojí preto ani námietka žalobkyne, ktorá tvrdí, že po tom ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa nie je vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, mal skúmať, kto iný je jej vlastníkom. V tejto súvislosti sa odvolací súd rovnako stotožnil so záverom súdu prvej inštancie obsiahnutým v odseku 28. odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého je v danom spore, s prihliadnutím na jeho predmet (o vypratanie nehnuteľnosti, odstránenie stavieb, náhrade škody a zdržaní sa ďalších zásahov do vlastníckeho práva), právne irelevantné pozitívnym spôsobom riešiť otázku vlastníctva dotknutej nehnuteľnosti. Podstatnou pre rozhodnutie tohto sporu je správny záver konajúceho súdu o absencii vlastníckeho práva žalobkyne k spornej nehnuteľnosti, ktorý preto žalobu zamietol so záverom o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne.

35. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, pri súčasnom nezistení nedostatkov v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti (§ 380 ods. 2 CSP), odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti výroku I. ako vecne správny podľa § 387 CSP potvrdil.

36. Ako vecne správny potvrdil odvolací súd aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľka neprodukovala žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu a ktorý zároveň plne zodpovedá úspechu sporových strán posúdenému v zmysle zákonných ustanovení v ňom citovaných.

37. O trovách odvolacieho konania rozhodol krajský súd § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalovanej ako úspešnej procesnej strane nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalobkyňi, ktorá v tomto štádiu konania úspech nemala. O výške náhrady trov tohto

štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným rozhodnutím súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).